

πῶς ἤρχισαν τὰ ὁμμάτια μου νὰ κατεβαίνουν
ὥς βρόσσεσ,
νὰ τρέχουν δάκρυα πύρινα καὶ στεγνωμὸν νὰ
μὴ ἔχουν,
πῶς, βλέπω, τώρα ἡ δυστυχία πάσχει νὰ μὲ
ποντίση
καὶ νὰ μὲ βάλη εἰς τὸν θυθὸν τῆς κάτω
ἀπελπισίας.

Καὶ πάλι ὁ νοῦς μου ἐμίσησεν, ὁ λογισμὸς
μου ἐχάσθην,
ἡ φαντασία μου εἰς τὸ παντός, βλέπω, ἐμυ-
ροσκοροπίστην
καὶ οὐκ ἔχω νοῦν ἢ λογικὰ ἢ αἰσθησιν ἀκέ-
ραιαν,
διὰ νὰ συνθέτω φρόνιμα, ὥς κάμνουν οἱ φρο-
νίμοι.

ΔΗΜΟΤΙΚΟ

Ψιντρή βασιλιτχά μου τchai ἀφρούσα μου
στήδ διπλὴν τῶν θυζιῶν σου νάτουν ἡ σούσα
μου.

ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ ΣΟΛΩΜΟΣ

★ μικρὸς προφίτις ερριξε σὲ κορυσιὰ τα ματια,
& στοὺς κριφουστοὺ λογισμοὺς χαρὰ γιοιμα-
τους ιπε-
κ' αν γιά τὰ πόδιασου, Καλή, κ' αν για τὴν
κεφαλισου]
κρινους ο λιθος εβγανε, χρυσὸ στεφάν' ο
ηλιος,

Θαυμα δορο
πραμα φτοχὸ θελ' ιτανε γιά της ψυχης τὸ
πλουτο[ς]
ομορφος κοσμος ιθικὸς αγγελικὰ πλασμενους.

★

★ Κρηδέμνω δ' ἐφύπερθε καλύμωτο διὰ θεῶν
καλῶ, νηγατέφ' λευκὸν δ' ἦν, ἡέλιος ὥς
(Σ 184—5)

Ἄμφι δὲ οἱ κεφαλῇ νέφος ἔστεφε διὰ θεῶν
χρύσεον, ἐκ' δ' αὐτοῦ δαίει φλόγα παμφανό-
ωσαν (Σ 205)

★ Ἄ δὲ χαίτα
τᾶς ἐμᾶς ἀνεψιᾶς
Ἄγναιχόρας ἐπανθεῖ
χρυσὸς ὧτ' ἀκήρατος
τὸ τ' ἀργυρίον πρόσωπον
διαφάδαν τί τοι λέγω; (Ἄλκμιν, δὲς Ὑ-
δρία 1, σ. 11)

★ Ὁ στέφανος περὶ κρατὶ μαράνεται Ἥλιο-
δώρας
αὐτὴ δ' ἐκλάμπει τοῦ στεφάνου στέφανος.
(Μελέαγρος, δὲς Ὑδρία 1, σ. 16)
(...) ★ Μάργαφα σῆς χροῖης ἀπολείπεται, οὐ
δὲ κονίξει
χρυσὸς ἀπεκτίτου σῆς τριχὸς ἀγλαίην. (Παῖ-
λος Σιλεντιάριος)

★ Εὐφράνθητι, ἔρημος διηνῶσα, ἀγαλλιάσθω
ἔρημος καὶ ἀνθέτω ὥς κρίνον, καὶ ἔξανθήσει

καὶ ὕλοχαρῆσει καὶ ἀγαλλιάσεται τὰ ἔρημα
τοῦ Ἰορδάνου (Ἡσαΐας, 35, 1—2)

★ Προσηλωμένον δ' ἔχων τὸν ὀφθαλμὸν, οὐ-
τος ὁ υἱὸς τῆς σελήνης, ταύτῃ τῇ ἐκ τύχης
ἀγαθῆς προσπεσούσῃ θυμηδεῖ θέα τῆς ἀγλαίας
τοῦ σώματος ἐκείνης, διελογίζετο οὕτως ἐν
ἑαυτῷ, ἐκ θαύματος καὶ φιλτρου μειδιῶν
Ποῦ γῆς ἡ ὑπαρξὶς ταύτης;...

Ἦ πᾶσα κτίσις ὥς γυνή.

Χύδην τὴν χάριν ἐγγέας ταύτῃ τῇ καλλι-
κόμῳ ὁ Βραχμιάς, ὅση οὐκ ἦν χωρητὴ ἐν τοῖς
μέλεσιν αὐτῆς, ἔθετο ταύτην ἐν τῇ κεφαλῇ,
ἢ ἔστιν ἡ λιπαρά καὶ ἀγλαὰ αὐτῆς κόμη.
(Βαλαβαράτα, 1, Α, 15, 16 1, Α, 105' 1,
Α, 18 — μετάφρ. Γαλανοῦ).

Αἱ δὲ σημαῖα ἀγλαΐζονται τοῖς πυκνοῖς
τούτοις θυμῶμασι, διακινουῦνται ἐν αἰθέρι,
περιπνεόμενα ἀέρι καὶ δρώμενα λίαν χαρμο-
σύτως, ὥσπερ εἰ χιλίαι Γάγγαι, μεμιγμέναι τῇ
Ἰαμουγγῇ. (Βαλαβαράτα, 1, Α, 78 — μετάφρ.
Γαλανοῦ).

★

Ἦλιος ἦριξε φωθιά νὰ κάψει τὸ κορμί σου,
κι αὐτὴ στεφάνη γίνηκε χρυσὸ στήν κεφαλῇ
σου. (Ἐρευνα: Χατζηγιαννοπούλης)

Ψυχὴ μου, μὲ τὸν ἥλιο ἐσὺ ἔχεις ἀδελφοσύνην,
κι ὄντε μισεύγει καθ' ἄργά το' ἀχτίνας του σ'
ἀφίνει.

Ἦλιος, ὄντε πρωτοβγεῖ, στὰ στήθια σου
κονεύγει
καὶ στὸ δεξιό σου μάγουλο πάει καὶ βασιλεύγει.

Ἦλιος ὄντε πρωτοβγεῖ, λάμπει στὸ πρόσω-
πό σου
καὶ διαχυτλ(δια) κάνουμε οἱ - γι - ἄκρες τῶν
μαλλιῶ σου.

Ἦλιος ὄντε πρωτοβγεῖ στὰ στήθια σου κο-
νεύγει
καὶ στὰ σγονικά σου τὰ μαλλιά, πάει καὶ βα-
σιλεύγει.

Βάνει τὸν ἥλιο πρόσωπο καὶ τὸ φεγγάρι ἀ-
στήθι...

Στὴν πέτρα νὰ φυτρώνει! (λαϊκὴ εὐχή).

★

★ & το πρόσωπο του γερου ιχε τὸ
χρομα τοῦ ζι τζιτζ(κου

& το πρόσωπο του γερου ιτανε
σα το τζιτζικα.

★

γῆραι δὴ πολέμοιο πεπανημένοι, ἀλλ' ἀγορηταὶ
ἰσθλοῖ, τεττίγεσιν ἐοικότες, οἷτε καθ' ὅλην
δενδρέφω ἐφεξόμενοι ὅπα λειριόεσσαν ἱρίσιν.
(Γ' 150—3)

★
☆ πάνον εἰς τ' ἄρματα θρονιώντας
μὲ τὸ ἐλεύθερο κορμί.

με τ' αἰματ' ὅλα θρονίσα τιφλος τοῖν κοῖον
χαμου

☆
δούπησεν δὲ πρῶον, ἀράβησε δὲ τρύχε' ἐπ'
αὐτῷ (Α 504)

★
☆ & εκραζε εμε διαφεντερη εμ' αδελφο
πατερα

Ἐκτο, αὐτὸς σὺ μοὶ εἶσαι πατὴρ καὶ πόνη
μήτηρ,
ἤδ' ἐκασίγητος, σὺ δὲ μοι θαλφρὸς παρὰ
της.. (Ζ 424—30)

★
☆ κορ' τὸ νερὸ στή μανათοῦ μπαστο στο π
στο περιβάλλον της ἐκείνης το μοσκαυαθρεμεν
οιδόλ
☆

Σωσὼν με, ὁ Θεός, ὅτι ἐισήλθοσαν ὕδατα ἐν
ψυχῇ μου. (Ψαλμοί, 68 στ. 2)

ΠΩΣ ΒΑΛΗΘΟΥΜΕ ΤΟ ΣΟΛΩΜΟ ΣΗΜΕΡΑ: ΔΥΟ ΠΑΤΡΙΝΟΙ

ΝΙΚΟΣ ΝΙΚΟΛΑΟΥ

Σὲ μιὰ ἐποχὴ ποὺ κάθε τι ἐκφράζεται μὲ νέες καταστάσεις, τὰ νοήματα ποὺ
ξεπηδοῦν ἀπὸ τοὺς στίχους τοῦ ποιητῆ ἀποδίδονται διαμορφωμένα σύμφωνα μὲ τὴν
προσωπικότητα τῶν καιρῶν μας.

"Ομορφος κόσμος, ἠθικός, ἀγγελικά
πλασμένος

Δὲν ἀκούεται οὐτ' ἓνα κύμα
εἰς τὴν ἔρημ ἀκρογιαλιά
λές καὶ ἡ θάλασσα κοιμάται
μέσ' αὐτῆς τῆς τὴν ἀγκαλιά

ΤΙΜΩΝΑΣ ΣΤΡΟΥΘΙΑΣ

Παραμένει ὁ Σολωμὸς καὶ σήμερα ἓνα γεγονός. Ποὺ στέκεται στὴν κορυφὴ
τῆς πυραμίδας. Ἀντιμέτωπος ὅλων τῶν ἀνέμων. Ἕνας ἀναντικατάστατος, στοὺς χρό-
νους τοῦ νεοελληνικοῦ λόγου. Σὲ πλάττει θεώρηση. Πραγματοποιεῖ τῆς καθαρῆς ποιη-
σης. Καὶ στάθηκε γι' αὐτὸν ἡ τέχνη ἓνας ἀγώνας, τόσο τραχὺς. Ἕνας πόλεμος μὲ
τὸν ἴδιο ἑαυτό. Γιὰ τὴν τελείωση. Ἕνας αὐτοσπαραγμένος. Ἕνας αὐτοτιμωρούμενος.
Ἕνας ἐναγώνιος. Ποὺ τελικὰ δὲ νίκησε τὸν ἑαυτό του.

Καὶ δὲν εἶναι τὸ σημάδι τοῦ Ἑλληνικοῦ ποιητῆ. Ποὺ τὸν διατηρεῖ στὴ ζωὴ. Βρί-
σκεται στὸ βάθος ἢ οὐσία. Εἶναι ἡ γλώσσα. Πρῶτ' ἀπ' ὅλα. Πηλότερα ἀπ' ὅλα. Σύν-
βολο ἀκατάλυτο. Κάθε ἐποχῆς. Κάθε γραμμῆς. Δὲν ἔχω. Πῶς θὰ τὸν τοποθετήσουν
οἱ καιροὶ μας. Διακινώντας τίς ἀξίες σὲ μιὰ ἀνακατάταξη. Θυμίζονται μόνον τῇ φράσει
τοῦ Γιάννη Ἀποστολάκη: Ἡ ζωὴ τοῦ ποιητῆ εἶναι ἐλλάκηρη μὲ ἱστορίαν ψυχῆς.
Ὅμως, δὲν ἐγκρίνει κανεὶς τὴν κατάρρευση μιᾶς ἐλλοειχτοῦς λογοτεχνίας.